Dimecres 3 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 4,1-20): En aquell temps, Jesús una altra vegada es posà a ensenyar vora la mar. I s'aplegà al seu voltant una gran multitud, de manera que, pujant a una barca, hi seia, en la mar, i tota la multitud era en terra prop de la mar. I els ensenyava amb moltes paràboles, i els deia en el seu ensenyament: «Escolteu: heus aquí que sortí el sembrador a sembrar. I s'esdevingué que, mentre sembrava, una part caigué arran del camí, i vingueren els ocells i se la menjaren. Una altra part caigué en pedregar, on no tenia gaire terra, i de seguida germinà perquè no tenia gruix de terra; i quan sortí el sol es cremà, i perquè no tenia arrel, s'assecà. I una part caigué entre espines, i cresqueren les espines i l'ofegaren, i no donà fruit. I una altra caigué en terra bona i donà fruit: pujava i creixia, i donava una trenta, i una seixanta, i una cent». I deia: «El qui tingui orelles per escoltar, que escolti».

I quan es quedà sol, li preguntaren sobre la paràbola els qui eren prop d'ell amb els Dotze. I els deia: «A vosaltres us ha estat donat el misteri del regne de Déu, però als qui són fora, totes les coses se'ls presenten en paràboles, perquè mirant, mirin i no vegin, i oint, sentin i no entenguin, no sigui que es converteixin i els sigui perdonat».

I els digué: «¿No sabeu aquesta paràbola? I ¿com entendreu totes les paràboles? El qui sembra, sembra la paraula. Uns són els d'arran del camí on se sembra la paraula: els qui, quan l'han sentida, de seguida ve Satanàs i s'emporta la paraula que s'ha sembrat en ells. De manera semblant, altres són els qui han estat sembrats en el pedregar: els quals, quan han sentit la paraula, de seguida la reben amb goig, però no tenen arrel en ells, sinó que són de curta durada; després que sorgeix la tribulació o la persecució per la paraula, de seguida s'escandalitzen. I altres són els qui han estat sembrats entre espines: els qui han escoltat la paraula, però entren les preocupacions del segle i l'engany de les riqueses i les concupiscències sobre les altres coses, i ofeguen la paraula i es queda sense fruit. I altres són els qui han estat sembrats en la terra bona: els qui escolten la paraula i la reben i donen fruit, un trenta, i un seixanta, i un cent».

© Albada Editorial / evangeli.net

«El qui sembra, sembra la paraula»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui escoltem de llavis del Senyor la “Paràbola del sembrador”. L'escena és del tot actual. El Senyor no deixa de “sembrar”. També en els nostres dies és una gentada la que escolta Jesús per boca del seu Vicari —el Papa—, dels seus ministres i... dels seus fidels laics: a tots els batejats Crist ens ha atorgat una participació en la seva missió sacerdotal. Hi ha “fam” de Jesús. Mai com ara l'Església havia estat tan catòlica, ja que sota les seves ales aixopluga homes i dones dels cinc continents i de totes les races. Ell ens envià arreu del món (cf. Mc 16,15) i, malgrat les ombres del panorama, s'ha fet realitat el manament apostòlic de Jesucrist.

El mar, la barca i les platges són substituïdes per estadis, pantalles i moderns mitjans de comunicació i de transport. Però Jesús és avui el mateix d'ahir. Tampoc ha canviat l'home i la seva necessitat d'ensenyança per a poder estimar. També avui hi ha qui —per gràcia i gratuïta elecció divina: és un misteri!— rep i entén més directament la Paraula. Com també hi ha moltes ànimes que necessiten una explicació més descriptiva i més pausada de la Revelació.

En tot cas, a uns i altres, Déu ens demana fruits de santedat. L'Esperit Sant ens hi ajuda, però no prescindeix de la nostra col·laboració. En primer lloc, cal la diligència. Si un respon a mitges, és a dir, si es manté en la “frontera” del camí sense entrar-hi plenament, serà víctima fàcil de Satanàs.

Segon, la constància en la pregària —el diàleg—, per tal d'aprofundir en el coneixement i amor a Jesucrist: «Sant sense oració...? —No hi crec en aquesta santedat» (Sant Josepmaria).

Finalment, l'esperit de pobresa i despreniment, evitarà que ens “ofeguem” pel camí. Les coses clares: «Ningú no pot servir dos senyors...» (Mt 6,24).

En Santa Maria hi trobem el millor model de correspondència a la crida de Déu.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Tenir cura de la nostra ànima és molt semblant al conreu de la terra: arrencar el que és dolent i plantar el que és bo; desarrelar l’orgull i plantar la humilitat; llençar l’avarícia i guardar la misericòrdia; menysprear la impuresa i assaborir la castedat» (Sant Cesari d’Arlés)

- «Llançar la llavor és un gest de confiança i d'esperança; és necessària la laboriositat de l'home, però després s'ha d'entrar en una espera, sabent bé que molts factors determinaran l'èxit de la collita i que sempre es corre el risc d'un fracàs. No obstant això, any rere any, el pagès repeteix el seu gest i escampa la seva llavor» (Benet XVI)

- «(...) Un cristià ha de voler meditar regularment; si no, s'assembla a les tres primeres terres de la paràbola del sembrador. Però un mètode només és una guia; l'important és avançar, amb l'Esperit Sant, per l'únic camí de la pregària: el Crist Jesús» (Catecisme d'Església Catòlica, nº 2.707)